

Hanzade
Servi

HORTLAKLAR GEÇİDİ

RESİMLEYEN:
MARIA BRZOWSKA

tudem

Hanzade
Servisi

HORTLAKLAR GEÇİDİ

HORTLAKLAR GEÇİDİ

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi
RESİMLEYEN: Maria Brzozowska
EDİTÖR: Burhan Düzçay
KAPAK TASARIMI: Cemil Denizer

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2017 (3000 adet)

ISBN: 978 - 605 - 9493 - 75 - 8

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Hanzade
Servisi

HORTLAKLAR GEÇİDİ

 tudem

Hanzade Servi

1978’de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon, reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödüülleri Gülmece Öykü Yarışmasında Ortanca Balık

adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü’nü aldı. Kitaplarını, ayırım yapmaksızın “her yaştan ruhlar için” yazıyor.

Hâlâ kitap üretimini sürdürmekte; skeç, yazı, şiir ve öykülerini <http://hanzades.blogcu.com> adresinde gözler önüne sermekte; serbest yazarlık kariyerine devam etmektedir.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Ortanca Balık (öykü)

Karakura’nın Düşleri (öykü)

Hayalet Tozu (roman)

Umacı (roman)

Kumdan Salıncak (roman)

Yo-Yo (roman)

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk (roman)

Hortlaklar Geçidi (roman)

Bölümler

Giriş.....	7
1. Bölüm.....	9
2. Bölüm.....	34
3. Bölüm.....	59
4. Bölüm.....	74
5. Bölüm.....	98
6. Bölüm.....	121
7. Bölüm.....	147
8. Bölüm.....	166
9. Bölüm.....	188
10. Bölüm.....	198
11. Bölüm.....	216
12. Bölüm.....	226

Giriş

Çok konuşuyorlar. Bazen bağırdıkları da oluyor. Öfkelerini anlıyorum; çünkü biri eşyalarını çaldı. Eşyalarım çalınsa ben de öfkelenirdim.

Bazen doksan dokuzunun toplandığı odaya girip “Kesin sesinizi!” demek istiyorum; cesaret edemiyorum. Gözleri döndüğünde korkunç şeyler yapabiliyorlar.

Eşyalarını geri almam gerek. Hem amcamdan hem onlardan korkarken bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum. Eşyaları çalan kişinin yeğeni olmam da işleri kolaylaştırmıyor. Amcam benim de hayatımı çalmak istiyor. Üstelik beni onun ellerine teslim edenler, annemle babam... On beş yaşıma kadar, Korkunç Kanikor diye bir amcamın olduğunu bile bilmiyordum. Zaten öyle bir amcanız varsa, bunu bilmemeniz daha iyidir.

Kaçınılmaz karşılaşmayı daha fazla erteleyemem. Geçide girdiğimde beni duvardan duvara mı çarpacaklar yoksa aralarına mı alacaklar,

hiçbir fikrim yok. Aslında hangi ihtimal daha korkutucu, karar vermek güç.

Onların tarafına geçersen amcam bana ne yapar?

Sesleri yükseldi. Bugün çok sinirliler. Kapıyı açıp ne diyeceğim? “Merhaba, Korkunç Kanıkör’un yeğeni geldi. Hadi mezarlıkta saklambaç oynayalım...”

Ne saçma! Eğer oynarsak beni hemen yenerler. Çünkü hepsi ölü.

Andaç Kanıkör

1. Bölüm

Ocak 2014

“Şu telefonu bırakır mısın?” dedi Andaç. “İnsanların her saniye ne yaptığımızı bilmesi gerekmiyor.”

“Az önceki suratsız ve dalgın halinin fotoğrafını Facebook’a yükledim. Girgin şu an orada. Sence beğenir mi?”

Andaç, Elvan’ın elinden telefonunu almaya çalıştı ama başaramadı. Zaten dünyada bunu başarabilecek kimsenin olmadığı kesindi.

“Girgin’in fotoğrafımı beğenmesi umurumda değil.”

“Elbette umurunda. Ondan hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor. Acaba hâlâ kızgın mıdır?”

“İsmiyle sorunu varsa bana değil, ailesine kızmalı.”

“İsmiyle sorunu olmazdı bence. Hoşlandığı kız karşısına geçip ‘Adının bir anlamı da, şubat ayında azan erkek deve demekmiş,’ cümlesini kurmasaydı...”

“Ne yani? Şimdiye kadar bunu bilmiyor muydu?”

“O da doğru.”

Bir süre duvarın üzerinde, konuşmadan oturdular.

“Annem garip davranıyor,” dedi Andaç aniden.

“Bütün anneler garip davranır. Onların olayı bu.”

“Bir haftadır, içi tüylü ev çizmelerinden giyiyor.”

“Olamaz!” diye ellerini yanaklarına dayadı Elvan. “Benim annem ocak ayında içi tüylü ev çizmesi giyseydi, şimdiye kadar çoktan ortalığı ayağa kaldırırdım. Korkunç şeyler olabilir Andaç.”

“Zevzeklik dinlemek isteseydim hayvanat bahçesindeki maymunlarla dertleşirdim.”

“Tamam tamam.” Elvan kikirdedi. “Ama bunun nesi garip, anlamadım.”

“Annem çorap bile giymeyi sevmez. Kışın da evde sürekli yalınayak gezer. Niye aniden tüylü ev çizmesi aldı?”

“Belki artık ayakları üşümüştür. Bu arada İlker fotoğrafını beğendi. Kesin Girgin’le beraberdir şimdi. Ona ‘Hadi oğlum, beğen şunu!’ diye bağırduğına eminim.”

“Tek konu çizmeler de değil,” dedi Andaç, onu duymazdan gelerek. “Annem, anneannemin mezarını ziyaret etmekle ilgili bir şey söyledi.”

“Annesinin mezarını ziyaret etmek isteyen bir kadın... Dünyanın sonu geliyor olabilir mi?”

“Ama annem...”

“Dur, tahmin edeyim,” diye Andaç’ın sözünü kesti Elvan. “Annen bugüne kadar annesinin mezarını hiç ziyaret etmemişti.”

“Evet.”

“Küs müydüler? İnsan bir ölüye nasıl küsebilir ki?”

“Birine o sağken küsersin, sivri zekâ! Ve öldüğünde de... devam edebilir.”

“Çok saçma. Ay Burak da fotoğrafı beğendi. Eminim şu

an abuk sabuk bir komedi filmi açmış, kimle kimin arasını bozacağını düşünüyordur. İspiyoncu şaşal!”

“Bence mantıklı.”

“Ay, nesi mantıklı? Geçende Nazlı’ya, ‘Pelin senin koktuğunu söyledi,’ demişti ya... Nazlı hiç kokmadığı halde, Burak’ın gazına gelip kızın tepesine bindi. Bir de bunlar iyi arkadaş geçinir.”

“Onu demiyorum! Birine küslüğünün, o öldüğünde devam etmesi mantıklı. Düşünsene, sana çok büyük bir kazık atıp ölmüş. Artık nefes alıp vermemesi, onu affetmen için sebep mi?”

“Sebep tabii. Yani... ölmüş. Ötesi yok ki. Mezardan kemiklerini çıkarıp onlara bağırarak değilsin.”

“Annem ailesinden pek bahsetmez. Aralarında ne geçmişti, bilmiyorum.”

“Bence ortada garip bir şey yok. Abartıyorsun.”

“Yolun karşısındaki kedinin güzelliğine bak!”

“İşte Andaç’ın kedi gördüğünde aydınlanan yüzü,” dedi Elvan, telefonla onun yeni bir fotoğrafını çekerken. “Gel pisi pisi!”

Andaç ‘çağırma, araba geliyor’ diyemeden, kedi yanlarına ulaşmak için kendini yola attı. Siyah renkli araba çok hızlıydı. Şoför kediyi ya görmemiş ya önemsememiş olacaktı ki yavaşlamaya gerek duymadı. Elvan çığlık atarak gözlerini kapattı. Andaç ise, şoka girmişçesine önündeki korkunç sahneyi izledi. Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Kulağına gelen çitirtilerin hayal gücünün eseri mi, yoksa kedinin kırılan kemiklerinin sesi mi olduğunu biliyordu. Koşarak

yol kenarında hareketsiz yatan hayvanın yanına gitti. Elvan, gözleri hâlâ kapalı, “Ne oldu? Çarptı mı? Öldü mü?” deyip duruyordu.

Andaç eğilip kediyi kucağına aldı. Hayvanın başının ür-kütücü bir şekilde geriye düşmesi, işlerin çok da yolunda ol-madığını gösteriyordu. Andaç bir sürü film ve dizinin, tam ‘öldü’ denen anlarda kendine gelen başrol kahramanlarını düşünerek koşmaya başladı. Evet, bu kedi muhtemelen haya-tında hiç başrol kapmamıştı. Ama şu an buradaydı. Andaç’ın kollarında... Herkesin, hayatının rolünü oynadığı bir sahne mutlaka olurdu. Bu, hayatlarının sonu anlamına gelse bile...

Peşinden koşan Elvan “Nasıl?” diye bağırdı. Andaç cevap vermedi. “Yola fırlayacağını düşünemedim,” dedi Elvan. “Özür dilerim.” Sesi titriyordu. Andaç’ın tek düşündüğü ise, caddenin sonundaki veteriner kliniğine bir an önce varmak-tı. Nefes nefese, kliniğin kapısından girdiler.

“Acil durum!” diye bağırdı Andaç. “Bu kediye araba çarp-tı. Lütfen yardım edin.”

Onlara yol gösteren beyaz gömleklili iki kişinin peşinden, asla orada olmak istemeyecekleri bir yere girdiler. Odanın ortasında ür-kütücü, metal bir muayene masası, havada da moral bozucu ilaç ve dezenfektan kokuları vardı. Andaç, ge-çen sene ölen köpeğini aşıya getirmekten bile hoşlanmadığı-nı hatırladı.

O an odaya giren yaşlıca, gözlüklü ve kafasına kurukafa desenli bir bandana bağlamış olan veteriner, “Acil durum bu mu?” diye sordu. Yapılacak müdahaleyi izlememek için arka-larını dönmüş olan kızların gözü metal masaya kaydı ve ön patilerini uzatıp gerinen kediye şaşkınlıkla baktılar.

“Of Andaç ya!” dedi Elvan. Hâlâ elleri titriyordu. “Araba çarpmamış ki. Sen de durup dururken ortalığı velveleye veriyorsun.”

Andaç yavaşça kediye uzandı. Hayvan, mırılarak koluna sürünmeye başladı. Tekir tüylerinin arasında bir damla kan bile yoktu. Andaç, kaburgalarını kontrol etmek için nazikçe hayvanın karnını yokladı. Güzel bir masaj etkisi vermiş olacaktı ki kedi masaya yatıp karnını açtı.

‘Az önce bu hayvanın üzerinden siyah bir araba geçti’ dese kimse ona inanmazdı. Tekerleğin hayvanı ezdiğine, kırılan kemiklerinin çıkardığı sese, onu kucağına aldığında boynunun ürkütücü bir serbestlikle sallandığına...

“Böyle trajik olayların eşiğine geldiğimizde yaşadığımız panik, bazen gördüklerimizi farklı algılamamıza sebep olur,” dedi Bay Kurukafalı Bandana. “Herhalde tekerlekler onun sadece birkaç santim yanından geçti. Hayvancık da şoka girip ufak bir baygınlık geçirdi.”

Andaç ona ‘gerçekten kurukafalı bandanaları seviyor musunuz, yoksa orta yaş bunalımında mısınız’ diye sormak istedi. Böyle korkunç bir olayın ortasındaiken, adamın bandanasından ona neydi ki? Her şeyin normale dönmesini istediğiniz anlarda, asıl konuyu bırakıp saçma sapan şeylere odaklanabiliyordunuz. Bu belki de beynin, acıyla baş etme yöntemlerinden biriydi.

“Bence kediye Mucize ismini koymalıyız,” dedi Elvan. Çektiği fotoğrafta değişik bir açı yakalamak için telefonunu yukarı kaldırmıştı.

“Mucize’yi birazcık şımartalım o zaman,” dedi Bay Kurukafalı Bandana ve marketlerde satılmayan markalardan,

pahalı birkaç mamayı torbaya koyup Elvan'a uzattı. "Küçük bir hediye. Artık muayene masamızı geri alabilir miyim?"

Andaç kediyi kucaklamak için uzanırken aniden durdu. Aklına, Ned isimli bir turtacının, ölüleri dokunarak hayata döndürdüğü *Pushing Daisies* isimli dizi gelmişti. Ama Ned canlanan kişilere, hayvanlara ya da şeylere -bozulmuş meyve ve sebzeleri de diriltebiliyordu- tekrar dokunduğunda, hepsi sonsuza dek ölüyordu. Yani sağ kalmaları için, onlara bir daha hiç dokunmaması gerekiyordu. Andaç, Mucize'yi kucağına aldığı anda hayvanın kırılmış kemikleriyle aniden ellerinin arasına yığılacağını düşündü. İşte o zaman, akıllarını kaçıırıp kaçırmadıklarını düşünme sırası, Bay Kurukafalı Bandana ile Elvan'a gelirdi.

"Andaç," dedi Elvan, "Veteriner Bey, 'kedinizi de alıp kaybolun gidin' demek istedi."

Andaç kediyi tuttu. Hâlâ mırlayıp hareket ettiğini görünce de rahat bir nefes aldı. Turtacı Ned'e dönüşmemiş olması, elbette ki son on dakika içinde yaşadıklarını mantıklı bir hale getirmezdi. Ama yine de daha fazlasını kaldıramayacağı için rahatlamıştı.

"Kediyi buraya baktırsana," dedi Elvan, klinikten çıktıklarında. Telefonunu Andaç'a doğru uzatmıştı.

"İnternette paylaşmadığın şeyler sana yaşanmış gibi gelmiyor, değil mi?" dedi Andaç sinirle. "Gerçekten bağımlısın. Tedaviye ufak dozlarla başlamaya ne dersin? Mesela bugün, telefonunu beş dakika eline alma."

"Bunun kime ne faydası olacak ki? Boş ver şimdi. Fotoğrafın açıklamasına şöyle yazacağım: 'Az önce korkunç bir

şey yaşadığımızı sandık ama sonra bir mucizeyle karşılaştık.’ Sence ilk önce kim soracak ‘ne oldu’ diye?”

“Umurumda Değilolu Bey!”

“Listemde onun kız kardeşi var: Her şeyi Çok Umursuyoroğlu Hanım. Hey, nereye?”

“Eve. Bugünlük bu kadar olay yeter.”

Andaç arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Seni ararım!” diye seslendi Elvan.

“Olur!”

Birkaç saniye sonra, Elvan’ın sesi caddede tekrar yankılandı:

“Girgin fotoğrafını beğenmiş!”

* * *

“Hoş geldin hayatım.” Annesi tüylü çizmeli ayaklarını kendine çekerek koltuğa oturmuş, kitap okuyordu. “Bu tekir güzellik de nereden çıktı?”

Andaç ona bakarken, evdeki en büyük güzelliğin annesi olduğunu düşündü. Beline kadar inen siyah saçları hep pırıl pırıl, fönlü gibi dururdu. Hatta okuldaki birkaç kişiden, “Annen her gününü kuaförde geçiriyor herhalde,” gibi kıskançlıkla karışık iğneleyici cümleler bile duymuştu. Oysa Nihade, hiç kuaföre gitmezdi. Işıltılı bir boyayla boyanmış hissi veren siyah gözleri nasıl doğalsa, saçlarının rengiyle duruşu da öyleydi. Hiç kanı yokmuşçasına pürüzsüz ve beyaz teni, onu porselen bebeklere benzetiyordu. Arkadaşları annesine Nihade teyze değil, Nihade abla diyordu. Çünkü kırk altı yaşındaki annesi, sanki yirmili yaşlarında gibi görünüyordu. Elvan, diğer anneler arasında yapılan estetik ameliyat

dedikodularını da Andaç'a anlatmıştı. Nihade'nin, bırakın estetik ameliyat olmayı, parmağına iğne battığında bile korktuğunu o kadınlara nasıl açıklayabilirdi ki?

Sınıftaki birkaç kızın "Annen niye bu yaşta hâlâ yakın gözlüğü takmıyor?" sorularını ise -besbelli ki asıl merak eden kızlar değil, anneleriydi- "Lazer ameliyatı oldu," diye kestirip atmıştı. Kendisi bile bunu merak etmiyorken, o kadınların düşünecek başka şeyi yok muydu? "Boyunumda nüfus cüzdanımla gezebilirim," diye gülmüştü Nihade.

Siyah saçlı, siyah gözlü anneyle kahverengi saçlı, kahverengi gözlü babadan sarışın, mavi gözlü bir çocuğun çıkması, Andaç'a genetik biliminin tahmin ettiğinden de karışık bir şey olduğunu hissettiriyordu. Ailedeki tek sarışın, bir fotoğraftan gördüğü kadarıyla babaannesiydi. Fotoğraftaki siyah elbiseli; ayak bileklerine kadar inen, lüle lüle sarı saçlı babaanne, objektife çok öfkeli bakıyordu. Andaç çocukken bu fotoğrafı sadece bir kez görmüş; annesine, yaşlı kadının sol gözünün niçin bembeyaz olduğunu sormuştu. "Babaannenin sol gözü görmüyordu" cevabı Andaç'ın kadına dair, ölmüş olması dışında öğrenebildiği tek şeydi ve asıl merak ettiği, onun ayak bileklerine kadar inen saçlarını nasıl yıkadığıydı.

"İsmi Mucize," dedi Andaç, düşüncelerinden sıyrılıp kediyi halıya bırakırken.

"Harika! Bu ismin hikâyesi ne?" dedi annesi ve Andaç o an, kedinin ismini söylediğine pişman oldu. Annesine kazadan bahsetmek istemiyordu. Nihade, olaylardan çok fazla etkilenen biriydi. Belki de asıl sebep, kendisinin de o dakikaları unutmak istemesiydi.

HORTLAK- LAR GEÇİDİ

“Doksan dokuz kişiyiz.
Yüz olduğumuzda, bir daha buradan
kurtulamayacağız.”

Ya Hortlaklar
Geçidi’ni
özgürlüğüne
kavuşturacak ya
da sansuza dek
oradan çıkama-
yacaktı.

www.tudem.com

ISBN 978-605-9493-75-8

9 786059 493758